

vervalle
grenzen

Ron Schöningh

vervallen grenzen

Ron Schöningh | 2016

Houdbaarheid, de grens voorbij

pigment tussen mortier en stamper
de kunstenaar scheidt en herschikt
bevrijdend

kunst tussen verleden en toekomst
de tijd vermorzelt en herschikt
onherroepelijk

Een zee krioelend van leven verdampst en valt droog. Wat rest zijn wegzinkende aardlagen waarin chemie ongestoord zijn werk kan doen. De tijd verstrijkt en verzonken lagen verschijnen terug aan de oppervlakte. Getransformeerd naar kleurrijk gesteente, rood en geel afstekend in een groen landschap. De zee, opnieuw zichtbaar in een andere gedaante, in een nieuwe wereld krioelend van ideeën.

Het gesteente wordt uitgehakt in een doolhof van gangen en vernalen tot pigment. Een anorganische wereld, zonder waarde of inhoud, die gerangschikt op doek, een verhaal onthult dat het nooit had kunnen vermoeden.

Een oerwoud in een ver verleden, krioelend van leven sterft af. Een groene zee die langzaam in de aarde verdwijnt wordt bedekt door lagen zand en nieuw leven. Afgesloten van de buitenwereld kan ook hier de chemie rustig zijn gang gaan. Nu geen anorganische stoffen maar organisch materiaal dat langzaam wordt omgezet in koolstofrijke substanties. Een omkering, stoffen die eens kleurrijke bescherming boden en een onmisbare grens met de buitenwereld vormden ontwikkelen zich tot verstikkend plakkend teer.

Teer, opgepompt uit holtes diep onder de grond, onhandelbaar materiaal, te weerbarstig om verhalen mee te kunnen vertellen.

Fascinerend hoe onvoorspelbaar veranderlijk de wereld is. Een zee, uit een tijd waarin de mensen nog niet op aarde waren verschenen, levert de grondstof voor pigmenten waarmee mensen, miljoenen jaren later hun verhalen in kunstwerken vastleggen. Aan anorganische stoffen, zonder doel of betekenis, wordt ineens grenzeloze waarde toegekend. Ze vormen de grondstoffen voor kunstschaten. Schatten die we willen conserveren voor de toekomst. Een behoefte die lijnrecht staat op een wereld die constant in beweging en verandering is.

Stoffen die miljoenen jaren bestaan, een link naar een ver verleden, vormen de schatten van nu. Ondanks onze huidige inspanningen zullen ze onherroepelijk vervallen naar de betekenisloze stoffen die ze in oorsprong waren. De bewegende aarde wist uiteindelijk alles uit.

Het verleden en de toekomst onttrekken zich aan onze waarneming. Dat maakt onze behoeften om te conserveren een tamelijk zinloze aangelegenheid. Hoe kunnen we het verleden lezen en de toekomst begrijpen? We zullen het dus moeten doen met het heden waarin de gerangschikte pigmenten geen betekenisloze stoffen meer zijn. Ze zijn getransformeerd naar statische kunstschaten, geladen met verhalen en betekenissen waaraan we alleen in het heden waarde kunnen toekennen.

Levende verhalen zijn, net als de betekenis die we er aan toekennen, constant in beweging. Ze bewegen mee op de stroom van het steeds veranderende nu. Door kunst te conserveren slaat het dood, we halen het uit de stroom. Het is niet langer aanraakbaar of te veranderen. We willen dat de grens, waar voorbij het verval zijn gang kan gaan, niet wordt overschreden. Een op termijn onhoudbare situatie. Door vast te houden aan dit soort grenzen zullen we ook moeten accepteren dat de waarde, die we er in het heden aan toekennen, kunstmatig is. De wereld blijft in beweging met als gevolg dat de huidige waarde vergankelijk is en uiteindelijk in de toekomst niet meer als zodanig (h)erkend zal worden.

We werpen dus kunstmatige grenzen op om onze schatten te kunnen conserveren. Kunstwerken worden, als dieren in een dierentuin, onaanraakbaar in kooien geplaatst. Niet omdat we bang zijn dat onze schatten zullen wegllopen, maar juist om de veranderende wereld en het daaruit voortkomende verval, buiten te sluiten.

Musea zijn als tijdsencapsules, waarin je door een patrijspoort naar verhalen uit het verleden kunt kijken, zonder er echt onderdeel van te worden en het gehele verhaal te kunnen vertellen. Ze worden een harnas dat het oorspronkelijke doel, het levend houden van schatten uit het verleden, voorbij schiet. Op die manier ontstaat er een tegenstelling of beter gezegd, omkering: de bescherming wordt een gevaar. We koesteren dingen waar we geen onderdeel meer van zijn, waardoor we ze uiteindelijk verstikken.

Ook in de koelkast wordt melk uiteindelijk zuur. Als we de grenzen rondom onze kunstschaten opheffen accepteren we dat de houdbaarheidsdatums verkort zullen worden. Met het wegvallen van door ons opgeworpen grenzen ontstaat er nieuwe ruimte. Ruimte voor nieuwe verhalen met nieuwe betekenissen, die aansluiten bij het moment waarop ze ontstaan, zonder de balast uit het verleden te hoeven meezeulen.

In een bewegende aarde is het sowieso zinloos om grenzen te trekken. Ze zullen constant van vorm veranderen en zich verplaatsen zonder dat wij daar invloed op hebben. De grenzen bestaan in ons hoofd, op kaarten en in catalogi en reiken niet verder dan het heden. De atlas van morgen ziet er anders uit, ondanks het feit dat we krampachtig willen vasthouden aan grenzen die we graag gewaarborgd willen zien.

Dit boekje heeft als thema 'Vervallen grenzen'. Niet vanuit het idee dat we door ons opgeworpen grenzen als een statisch gegeven beter moeten gaan bewaken. Met vervallen grenzen wordt bedoeld te accepteren dat grenzen juist niet statisch zijn. Het ligt in het concept grens besloten om constant bedreigd te worden door invloeden van buiten af en is van nature onderhevig aan verval.

Door te accepteren dat verval een gegeven is dat deel uit maakt van alles om ons heen, kan ik het als uitgangspunt gebruiken voor mijn werk. Het geeft mij de ruimte om te experimenteren met onhandelbare en niet mengbare stoffen, die blootgesteld aan hun omgeving kunnen veranderen en, zonder dat ik daar invloed op heb, chemische reacties kunnen aangaan met andere onderdelen van het werk. Bijvoorbeeld het gebruik van teer, plakkend, beperkt te vormen en niet mengbaar met andere pigmenten geeft mij geen volledige controle op het eindresultaat. Ik geef de weerbarstigheid van het materiaal de ruimte. Het mag zijn eigenheid aan het verhaal toe voegen, een verhaal binnen mijn verhaal.

In mijn werk ontstaan op grensvlakken processen die ik niet kan beheersen en die niet hoeven te stoppen nadat het werk gereed is. Kunst als een aan verandering onderhevig object dat zich niet afsluit van de tijd maar mee beweegt, zijn verhaal mogelijk verliest of er nieuwe elementen aan toe zal voegen. Geen kunst om binnen vaststaande grenzen te conserveren. Kunst om te observeren, de veranderingen te koesteren en te genieten van de schoonheid van het verval zo lang het duurt.

Ron Schöningh | 2016
ronschonigh@gmail.com

bepaalde
groei
mogelijkheid
heden

Beperkte groeimogelijkheden

Mystic van Eijck breekt door

Tot hier en niet verder, de vraag of dat houdbaar is

Backyard view from its own personal wasteland

Traces

Zonder titel

Zonder titel

bedreigd
grenzen

1
e

joystick
night vision
pixelated
broadcast
via YouTube

a border
we want
to cross
tonight
for victory

for victory...

for victory...

Night vision

Smoggy dawn

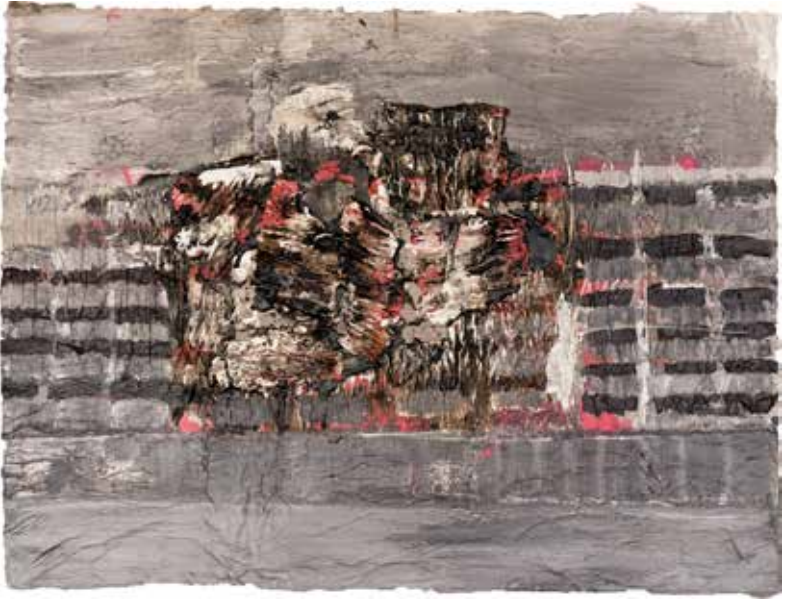
Wereldtoneel

Kwetsbaar, een nieuwe vlag boven pas veroverd gebied

The fence fades at early dawn

Je voelt je beter als je de andere kant op kijkt

You should not hide ugliness, it's emerging beauty

de muur
maakt de ruimte
zichtbaar
zonder
geen grens
valt alles
samen
verdwijnt
de verrassing

de
grens
voorbij

Het is maar een muur

Grid with a lost purpose

Stairway

Moments to go

Exhausted

Werken

Beperkte groeimogelijkheden | 2014
Teer op paneel - 100 * 100 cm

bladzijde 8

Mystic van Eijck breekt door | 2015
Teer en lak op paneel - 100 * 100 cm

bladzijde 9

**Tot hier en niet verder,
de vraag of dat houdbaar is** | 2014
Mixed media op papier - 76 * 56,5 cm

bladzijde 10

**Backyard view from its own personal
wasteland** | 2016
Mixed media op papier - 76,5 * 57,5 cm

bladzijde 11

Traces | 2015
Mixed media op papier - 77 * 57,5 cm

bladzijde 11

Zonder titel | 2015
Mixed media op doek - 20 * 20 cm

bladzijde 12

Zonder titel | 2015
Mixed media op doek - 20 * 20 cm

bladzijde 13

Night vision | 2016
Olieverf op doek - 70 * 60 cm

bladzijde 16

Smoggy dawn | 2016
Olieverf op doek - 70 * 60 cm

bladzijde 17

Wereldtoneel | 2015
Mixed media op papier - 76,5 * 58 cm

bladzijde 18

**Kwetsbaar, een nieuwe vlag boven pas
veroverd gebied** | 2015
Mixed media op papier - 77 * 58 cm

bladzijde 19

The fence fades at early dawn | 2015
Mixed media op doek - 95 * 85 cm

bladzijde 20

**Je voelt je beter als je
de andere kant op kijkt** | 2015
Mixed media op papier - 76,5 * 57,5 cm

bladzijde 21

**You should not hide ugliness,
it's emerging beauty** | 2015
Mixed media op papier - 76,5 * 57,5 cm

bladzijde 21

Het is maar een muur | 2015
Mixed media op paneel - 122 * 61 cm

bladzijde 24 - 25

Grid with a lost purpose | 2015
Mixed media op doek - 100 * 80 cm

bladzijde 26

Stairway | 2015

Mixed media op doek - 80 * 70 cm

bladzijde 27

Moments to go | 2016

Mixed media op doek - 80 * 70 cm

bladzijde 28

Exhausted | 2015

Encaustiek op paneel - 110 * 98,5 cm

bladzijde 29

het papier
overleeft de schrijver
de toekomst
opgezaagd
met oude denkbeelden
kennis
die gekoesterd
moet worden
als een blok
aan het been
van de nieuwe tijd

en
n

